

Raztelesenje sna

Kristijan
Muck

baržunasto jutro klokoče
 spet za oknom
 sedma ura
 od zunaj otroški glasovi že
 rumena svetlost v sobi
 v roki bel list
 kovinska postelja
 v srce me tišči
 in škripanje pisala
 odvihrali so besi noči
 klokoče v pregibih ležišče
 umirajo basovske misli
 križišče telesa
 me ziblje
 v december večnih želja
 med njimi vse bolj kovinska
 ena sama
 da zagovoril bi neskončni sen
 zvarjen iz nedojetja svojih življenj

MOŽGANI

dotik trenutka zmanjšan v neskončnost
 neba odzven v stenah elektronov
 razmik tvarí za milijardinko delca
 odmev neskončnosti v bregéh telesa

je vzgib v vlaknih glave srca roke
vzvod krvavih in kovinskih jeder
v koži prstov petje belih kvarkov
udar lesá v dláni bitje bobna

oglašanje duha v breznih gozda
sistem udarcev in tišin v občéstvu
svetá zvenenje zvezano v besedi
sečíšče misli in predmetov govor

je v točkah črt mišljenja slast in groza
oblast blesket vsega brnenje ničá

JEZIK zvarki iz nedrij sveta
se brez konca zlivajo
v raztrganine telesa
v bele krpe oživčja
z ostanki božjih stvaritev
da s členki kosti razprem
v zatilju kamnaste kosme spomina
in bljuvnem jedra žareča
in zelena kri na opečnatem zidu
spolzi kot črna molitev
ko obliznem hrepeče
prvide besed
snov
klavnih daritev

TRUP izpod hrustanca ušes
iz nosnih kosti
v stolpu
z obodi in rebri mesa
med vzdihni kosti
se spušča bela nit sukana
na zemljéno zrcalo neba
kjer v žarečem popku krvi
zelenilo zvezdá blešči
in kaplja
mezi skozi sesedenost stolpa
v drugi svod

z oboki iz magme sprhnele
 in dežja gnilega
 ki jih križ iz kámena
 skozi hojo zakleto
 nosi tja
 od koder je ta
 postava
 prišla
 ki je prsteno
 okno morja

LEDJA leti lastovica črna
 in blede golob
 sinje letita
 skozi telo svetá
 in svojo pot
 prelomita
 in strmoglavita
 v telesa srcé
 iz vrtinca nebeškega
 skoz vrtačo krvi
 v kosti morjâ
 buhneta
 vžgeta
 v kolkih razsukano nit
 stenj
 žene moža
 v svoja legla skrit
 skrkneta
 v očesa dva
 žlezasta
 sinje in
 črnikasto
 utripata

UDJE v svet zažrta gomoljika
 v zdrobljenih ledjih magme skrita
 črpa sonca pepel
 v srce
 da limfnih dvoje kril iz hrbta moli

in spod trebuha kamnito gorjé
 da lobanja ceblje nogé
 da mezí skozi grlo
 molitev
 naj se ne zgodi
 da górze kamnite krvi
 naphano gorjà pepelnega
 raznese telo
 ki v njem
 krvava in bela peč
 v roke in noge žarita
 na žilnatih krilih visita
 skoz górze krvi
 sijeta belo gorjé
 pétkráko
 svetá srčíko
 lobanjsko gomoljiko

BESEDA v trenutku zgubljeno morje sveta
 v črkah razbiti valovi besed
 delčki prsti v šipah možgan razmazani
 ki se v njih ves čas
 neskončnost godi
 nikdar vbesejena
 daritev svetá
 tvarí in sebe privid
 in vselej nevidna moritev
 stori
 ščip zelěni ki
 se opoteka
 beži
 nad planjavo srca

SRCE črnica blodoče med sklopi telesa
 drči veriga krvi skoz preduhe oči
 brnenje kosti se v kamnih drobi
 ki sem in tja kotalé se

iz leve duše v desno
 in spet nazaj v srce

ki vanj jezik izza opne neba
strže z besedami

daj
zažgi
slutnjo celote

v igri
iskrečih se pesmi
umri

*šipa mrči
od kamiona
ki vozi mimo hiše
dan mrči spet
decembrsko jutro nastaja
odganja še eno noč
brez spanja
sivo okno
skozi čelo bolšči
je
opustela lobanja ki se drobi v srce
in kamiona drget
gibanje črnih izrisov
v sobi
ki se nalaga v me
v telesu mrči
da sem vse bolj obeljen
od mrakobnosti dneva
ki v kamionu tiči
s trzajočimi sni*